

Marko
Dolinar

Z vsake točke tega planeta
se lahko odpraviš na
sedem strani;

strani neba ali
strani tvojih sanj ali
strani tvoje glave.

Vsako brezno ima sedem sten,
prepadnih in gladkih.

Iz vsake vasi gre sedmero poti,
ne več in ne manj.

Vse gre na sedem, to je zakon:
sedem sušnih let,
sedem mož in žena,
sedem kamnov v puščavi, sedmi planet,
sedma ladja, sedmo okno —

vidiš, kako ne moreš nikamor na svetu,
vedno na sedem:
sedem vran v polju,
sedemletna vojna,
sedemkaratni rubini;

nikamor drugam ne moreš,
kot v sedem drugih mest,
v sedem drugih dežel
in iz njih spet v sedem.

Smo ljudstvo Sedmercev,
vsak dan na sedmini,
v kleti s sedmero oboki
iz sedem bokalov vino lokamo.

Zgodovina sedmih rodov,
odkar smo začeli misliti.

Utrinki na nebu —
vidiš, še ko mižiš,
vidiš sedem utrinkov.

Vse nam gre na sedem:
sedem jezer, sedem rek,
sedem dni, sedem konjev v hlevu.

Odkod nam to:
sedmero zvonov
sedmero škratov
sedem jabolk, sedem hrastov
iz sedem glav sedem oči
iz sedem ust sedem jezikov

sedem očetov, sedem mam,
sedem prstov že imam.
Sedem ognjev v moji hiši,
sedem bobnov v boju slišim,
sedem strašnih krikov,
sedem mrzlih dolgih nožev,
sedem ur je še življenja,
sedem dolgih brazd zorati,
sedem zrn posejati,
sedmo noč za vedno leči,
sedem sanj s seboj vzeti.

(527) Ko bo odbila
 bila
 ta večerna ura
 ta moj zahod za
 črno goščo
 ko blisk
 zapleše
 veter v strune se
 ujame
 in bo odbila
 bila
 v stolpu moja ura
 in za cipreso
 zarja sine
 bom nekaj
 bom
 v moj stolp zapleše strela
 v moj tihi strašni stolp
 za vejami ciprese
 takrat sem nekaj
 sem
 zvonovi v tihi ples
 zvonijo
 bil sem
 čez goro zabuči vihar

LIRIČNE EKSPRESIJE Da bom listje nekega drevesa,
 platanolistnega javorja,
 I. da bom zelen in rdeč in rjav,
 vsak dan drugačen,
 vsak dan drug.

III. Pod grušč melišč
 sem skrit
 in tih
 razumem skale, vsak
 njih dih.

... govôri: nota sem, ujeta v petčrtje,
v violinski ključ, v papir,
v hišo iz kart;

to sem vsako noč, ko dahne veter
v baldahin,
ko se v tečajih zmaje
hišica iz kart za vedno.

- (515) S čim se te bom dotaknil?
z obrazom, z bodicami, z očmi,
da zadrhtiš kot breza v vetru,
da zazveniš za hip
— kot kak prisluh v daljavi.

Kaj imam, kar ti lahko dam?,
da se zbudiš iz sonca v temo
(za kratko, kot mrk),
kje imaš tipke, kje strune
in kje imaš prste,
da se te z njimi dotaknem,

ko mesec pripotuje
v mojo senco
in zganem z roko proti tebi.

- (509) Moj ded je bil Slovenec
najbrž je kdaj rekel Slovenec sem
I. (kaj neki to pomeni?)
najbrž je kdaj rekel tej vodi Sava,
toda kdo ve, kako se v resnici imenuje.

Moj ded je vozil vlake
kaj si je mislil, ko so za njim ostala
drevesa in hiše domače postaje

poznam ga z dveh slik in po
zvonjenju v cerkvi.

Moj ded je kdaj izstopil, moral je.
Podobna sva si, pravijo.

Tudi jaz imam rad vlake
in veter in vode

(512)

18. 8. 1982, Uvala Tužbine

Dež bo, vidim v žarečem soncu.
Nad vodo kaplje v tropu razpršene.
Kobaltni golobi nad cipreso
zakrožijo v večerni maestral.

Na vrhu hriba vedno zrastejo drevesa.
pinije, oljke ali droben brin,
da v njem opaziš, kakšen veter piha
(jugo, široko ali burin),
da veš, odkod ti nosi vonj sovražnikov
v trdnjave,
zložene iz sivih kamnov nad obrežjem,
da veš, zakaj ti migota v očesu jadro,
kdaj vrne se korveta v domačo luko.

Nad vodo kaplje v tropu razpršene.
V žarečem soncu vidim, da bo dež.